

Krieltje leert vliegen

06-09-2026

Krieltje zat samen met Kluitje op het bankje bij haar tuinhuisje. Ze had haar hoofd achterovergebogen en keek naar de vogels die hoog boven de tuin vlogen. Een meeuw liet zich door de wind meevoeren. Hij bewoog zijn vleugels bijna niet en bleef toch prachtig in de lucht hangen. “Hoe zou dat voelen?” vroeg Krieltje. “Wat?” vroeg Kluitje. “Vliegen,” zei Krieltje. “Niet in een vliegtuig, maar echt zelf door de lucht zweven. Net als een vogel.” Kluitje keek ook omhoog. “Waarschijnlijk heel bijzonder,” zei hij. “Maar ik blijf voorlopig liever met mijn laarzen op de grond.” Ineens moest Krieltje aan Kipje denken. “Kipje weet hoe het voelt!” zei ze. “Zij heeft tenslotte al eens met een paraglider gevlogen.” “Dat is waar ook,” zei Kluitje. “Die duovlucht die wij voor haar hadden georganiseerd.” Krieltje keek de tuin rond. “Kipje?” riep ze. “Waar ben je?” “Hier!” klonk het vanaf het tuinpad. Kipje kwam aanlopen met haar drie kuikens achter zich aan. “We hadden het net over vliegen,” vertelde Krieltje. “Hoe voelde dat ook alweer, toen jij met die paraglider over de velden vloog?” Kipje ging er eens goed voor

staan. Alleen al bij de herinnering begonnen haar ogen te glimmen. “Het was geweldig,” zei ze. “In het begin vond ik het natuurlijk een beetje spannend. Maar ik zat veilig vast en de piloot legde alles rustig uit. Zodra we loskwamen van de grond, voelde het alsof de wind mij gewoon meenam.” De kuikens keken trots naar hun moeder. Ze hadden het verhaal duidelijk al vaker gehoord, maar vonden het nog steeds prachtig. “En was je helemaal niet bang?” vroeg Krieltje. “Een klein beetje,” gaf Kipje toe. “Maar dat verdween toen we eenmaal vlogen. Vanuit de lucht zag alles er zo anders uit. De velden leken wel kleine lapjes in een grote deken.” Krieltjes ogen begonnen te glimmen. “Dat wil ik ook!” Kluitje keek haar aan en zag aan haar gezicht dat ze het meende. Niet veel later maakte Krieltje een afspraak bij een vlietschool die les gaf op het strand. Daar kon ze leren soaren. Bij soaren gebruik je de wind die tegen de duinen omhoog wordt geduwd. Die stijgende lucht helpt de paraglider om langs de duinen in de lucht te blijven. De nacht voor haar eerste les droomde Krieltje dat ze al op het strand

Krieltje leert vliegen

06-09-2026

stond. Ze droeg een harnas en hield de lijnen van een groot scherm vast. In haar droom wist ze ineens precies wat ze moest doen. Het scherm vulde zich met lucht en steeg boven haar hoofd. Even later kwamen haar voeten los van het zand. Ze vloog een paar meter omhoog en bleef daar bijna stil in de lucht hangen. Voor haar lag de zee. Krieltje keek over het glinsterende water en voelde zich zo vrij als een meeuw. Toen ze wakker werd, moest ze even knipperen. “Jammer,” fluisterde ze. “Het was maar een droom.” Maar daarna herinnerde ze zich dat ze die dag echt naar het strand ging. Kluitje ging mee om te kijken en Kerrie was er ook bij. Kluitje wilde zelf niet vliegen, maar hij wilde Krieltjes eerste les voor geen goud missen. Op het strand stonden meerdere cursisten met hun instructeurs te oefenen. Overal lagen tassen, helmen, harnassen en opgevouwen schermen. Sommige mensen zaten even bij de spullen uit te rusten en met elkaar te praten. Verderop probeerden anderen hun scherm rustig omhoog te brengen. Boven het strand zweefden meeuwen door de wind. Job, de instructeur van Krieltje, kwam naar haar toe. Hij was jong, vriendelijk en vrolijk, maar zodra hij les gaf, was hij ook rustig en oplettend. Je merkte meteen dat hij precies wist wat hij deed. Eerst mocht Krieltje samen met hem een duovlucht maken. Ze kregen allebei een helm op en werden zorgvuldig in hun eigen harnas vastgemaakt. Krieltje zat vooraan en Job zat achter haar. Ze begonnen zittend in het zand. Krieltje voelde de wind langs haar gezicht en hoorde het ruisen van de zee. Achter hen lag het grote scherm nog op het strand. Job begon rustig tegen haar te

praten. “Blijf ontspannen,” zei hij. “Ik vertel je precies wat we gaan doen.” Het scherm begon zich met wind te vullen. Krieltje voelde steeds meer kracht aan het harnas trekken. Het leek wel alsof de wind hen voorzichtig wilde optillen. Job kwam overeind en liep achteruit. Krieltje voelde haar lichaam bewegen. En toen gebeurde het. Ze vlogen! Krieltje hield haar adem even in. Onder haar zag ze de duinen en het strand. Kluitje stond beneden naast de spullen en keek met een enorme glimlach omhoog. Job stuurde de paraglider rustig langs de duinen. De paraglider bewoog soepel door de lucht. Job liet haar voelen hoe ze een bocht maakten en hoe de vleugel reageerde op de wind. Het leek alsof hij en de paraglider met elkaar verbonden waren. Job vloog zoals een meeuw die al zijn hele leven boven de duinen zweefde. Toen liet hij de paraglider bijna stil boven de duinen hangen. Krieltje keek uit over het strand en de zee. Precies zoals in haar droom. “Wauw,” fluisterde ze. Een paar meeuwen zweefden op veilige afstand met hen mee. Even leek het alsof Krieltje zelf een meeuwenkind was dat zijn eerste vliegles kreeg. Na de landing moest ze eerst even bijkomen. “Dat was heerlijk!” riep ze. “Ik wil meteen weer!” Job lachte. “Eerst leren hoe je de vleugel op de grond onder controle houdt,” zei hij. “Veilig leren vliegen begint met veel oefenen.” Job gaf daarna theorieles aan een andere leerling die al een paar keer had geoefend. Hij vroeg Krieltje om erbij te komen zitten, zodat zij ook kon meeluisteren. Ze leerden over de wind, het strand en de duinen. Job legde uit dat de wind tegen de duinen omhoog stroomt. Een paraglider kan

Pagina 2/4

*Door Marion Hesseling(-Vijlbrief) en Codex
“Voor de insecten, de vogels en alles wat erbij hoort”*

Krieltje leert vliegen

06-09-2026

die opstijgende lucht gebruiken om hoogte te houden. Maar de wind verandert voortdurend. Daarom moet je goed blijven voelen, kijken en luisteren naar je instructeur. Daarna kreeg Krieltje voor het eerst zelf een harnas met een paraglidervleugel eraan. Aan weerszijden van het scherm liepen verschillende groepen lijnen. Van boven naar beneden waren dat onder andere de A-, B- en C-lijnen. Daarnaast was er aan iedere kant een remlijn. Het scherm lag links van Krieltje. Ze moest zich omdraaien, zodat ze goed tegenover de vleugel kwam te staan. Een deel van het scherm lag onder een beetje zand, zodat het niet meteen door de wind werd meegenomen. Aan de rechterkant lag geen zand. “Die kant laten we eerst rustig omhoogkomen,” legde Job uit. Krieltje pakte aan die zijde de A-lijn en de dunne draad van de remlijn vast. “Met de A-lijn help je het scherm omhoog,” zei Job. “En als het te snel gaat, rem je voorzichtig bij met de remlijn. Niet hard trekken. Rustig voelen wat het scherm doet.” Krieltje bewoog haar hand voorzichtig. Heel langzaam kwam de rechterkant van het scherm los van het zand. De stof vulde zich met lucht. Eerst bewoog er maar een klein stukje, daarna kwam er steeds meer omhoog. Het leek alsof het scherm wakker werd. “Rustig,” zei Job. “Niet dwingen. Laat de wind ook zijn werk doen.” Steeds verder kwam de vleugel omhoog. Toen het scherm boven Krieltje stond, hielp Job om het daar even op zijn plek te houden. Zo kon hij nog een paar dingen uitleggen. Daarna mocht Krieltje het zelf proberen. Ze voelde de kracht van de vleugel aan haar harnas trekken. Vooral wanneer het scherm

naar één kant bewoog en zij het daar even moest laten staan, merkte ze hoeveel kracht er in de wind zat. Haar eerste reactie was om ertegenin te trekken. “Niet vechten,” zei Job rustig. “Voel de wind en beweeg mee.” Krieltje haalde diep adem. Ze ontspande haar armen en probeerde niet langer de baas te spelen over het scherm. In plaats daarvan luisterde ze naar het scherm. Met haar handen en haar lichaam stuurde ze voorzichtig bij. Langzaam begon ze te begrijpen wat Job bedoelde. De vleugel reageerde niet op kracht, maar op kleine bewegingen en aandacht. Er verscheen een steeds grotere grijns op haar gezicht. “Hij leeft!” zei ze. “Zo voelt het inderdaad,” antwoordde Job. “Jij vertelt de vleugel wat je wilt, maar je moet ook blijven luisteren naar wat de vleugel en de wind jou vertellen.” Krieltje oefende tot haar armen moe werden en haar hoofd vol zat met nieuwe dingen. Ze wilde het liefst meteen zelf opstijgen, maar ze begreep nu waarom dat nog niet mocht. Eerst moest ze nog veel grond oefeningen doen. Ze moest leren hoe ze het scherm omhoogbracht, onder controle hield en weer veilig liet zakken. Pas als dat goed ging, kon ze verder met de lessen. Aan het einde van de les liep Krieltje samen met Kluitje en Kerrie terug over het strand. “En?” vroeg Kluitje. “Hoe was het?” Krieltje keek hem aan. Haar wangen waren rood van de wind en haar glimlach leek niet meer van haar gezicht te kunnen verdwijnen. “Ik was even een meeuwenkind,” zei ze. “Een meeuwenkind dat leerde vliegen.” Boven hen gleden een paar meeuwen door de lucht. Ze vlogen met de wind mee, maakten een rustige bocht en

Pagina 3/4

*Door Marion Hesseling(-Vijlbrief) en Codex
“Voor de insecten, de vogels en alles wat erbij hoort”*

Krieltje leert vliegen

06-09-2026

verdwenen langs de duinen. Krieltje keek ze na. Heel even leek het alsof ze tegen haar riepen: “Welkom, Krieltje!”

Een bijzonder bedankje

Dit verhaal is geïnspireerd door mijn eigen eerste duovlucht en paraglidingles bij **Paragliding is fun.**

Dank jullie wel voor de fijne uitleg, de veilige begeleiding en de onvergetelijke vlucht boven de duinen, met uitzicht over het strand en de zee.

Op naar de volgende les! Ik kan niet wachten.

Liefs Marion

Meer weten over deze vliegschool:

www.paraglidingisfun.com